

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Εν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ
 ἔτησίαι δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίαι δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίαι φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μένον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΘΕΑΤΡΟΥ.

Ἄρθρον πρῶτον.

Καιρὸς πλέον νὰ ἀφήσωμεν πᾶσαν ἄλλην μέριμναν καὶ σπουδὴν, καὶ νὰ ρίψωμεν ἐν βλέμμα εἰς τὸ ἑλληνικὸν θέατρον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ κινδυνεύει νὰ κατασταθῇ Παρισινὸν ταπιφράγον, καὶ ἀναφαίρστων κτῆμα τῶν καθαρμάτων τῆς Γαλλίας. Καιρὸς πλέον νὰ εἰπωμεν ὀλίγα τινα περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, τὸ ὁποῖον παρεμνήθη ἐπὶ πολὺ καὶ οὐδένα κατ' ἐλάχιστον ἐνδιαφέρει, καὶ οὐδεμιᾶς μέχρι τοῦδε Κυβερνήσεως ἐπέστησε ποτὲ τὴν προσοχήν.

Εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν καὶ αὐτοὶ οἱ Φελλᾶχοι ἤρχισαν νὰ σκέπτονται περὶ ἐθνικοῦ θεάτρου, ὁ λαὸς τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου οὐδὲ μικρὸν φροντίζει περὶ τούτου, ἀλλ' ἀρέσκειται νὰ βλέπῃ ὀργιαζούσας ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν πατέρων του τὰς εἰσπρατῆρας τῆς Γαλλίας, καὶ ἐνθουσιᾷ καὶ τέρπεται εἰς τοὺς ἀσέμνους αὐτῶν χοροὺς, εἰς τὰς ἀναίδεις τῶν στάσεις καὶ κινήσεις, καὶ εἰς τὰ ἄγρια τῶν ὀγκανίσματα. Οἱ δὲ Ἕλληνας ἠθοποιοὶ, διω-

κόμενοι μακρὰν τῆς γῆς τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος, περιπλάνωνται εἰς τὴν ξένην, ὑπομένοντες πᾶσαν τάλαιπωρίαν, καὶ ζητοῦσι διὰ τῆς ἑλληνικῆς φωνῆς νὰ θερμάνωσι τὴν καρδίαν καὶ νὰ ἐξάρωσι τὸ φρόνημα τῶν ἐν τῇ ξένῃ Ἑλλήνων. Οὐ μόνον δὲ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου ὁ Φραγκισμὸς λυμάνεται τὰ ἦθη, καὶ παρεισάγει ὁσημέραι τὴν ἀναίδειαν καὶ τὴν διαφθοράν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐπαρχίας καὶ εἰς πᾶσαν τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος γωνίαν ἔλαβε μεγάλας διακλαδώσεις. Ἀντὶ δὲ ἡ ἑλληνικὴ δημοσιογραφία νὰ ἐξεγερθῇ σύσσωμος κατὰ τοῦ ἐπαράτου τούτου νοσήματος, καὶ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ ἐξαφανίσῃ πᾶσαν ῥίζαν τοῦ Φραγκισμοῦ, εὐρίσκονται τινὲς ἐξ αὐτῆς, οἵτινες, κυλιόμενοι εἰς τὸν παχυλὸν βόρβορον τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου, προβάλλουσι τὸ πρόσωπον ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ἐρυθήματος καὶ ἔπη χρυσᾶ ἐκ τοῦ στόματός των ἐκχέουσι, καὶ πλέκουσι στεφάνους ὑπὲρ τῶν Παρισινῶν καθαρμάτων.

Πολλοὶ δὲ φιλογενέστατοι, οἱ αὐτοκαλούμενοι ἀριστοκράται, θέλοντες νὰ παρέ-

ξωσιν εἰς τὰ προσφιλεῖ αὐτῶν τέχνα εὐχάριστον διασκεδάσιν ἀποστέλλουσι αὐτὰ ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ μετὰ τῶν τροφῶν των εἰς τὸ θέατρον διὰ νὰ ἀκούσωσι τὴν «Κόρην τῆς Κυρᾶς Ἀγκῶ», καὶ νὰ ναναρισθῶσιν μετὰ τὴν μουσικὴν τοῦ Ὀφφεμπάχ. Τόσον ὠραῖον, τόσον εὐχάριστον καὶ γοητευτικὸν εὐρίσκουσι τὸ γαλλικὸν θέατρον.

Ὁ μέγας Κοραῆς ἔλεγεν, ὅτι τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος οὔτε τοῦ ἰταλικοῦ μελοδράματος εἶναι ἀκόμη ἐπιδεκτικόν ἡμεῖς ὁμῶς οὔτε τοῦ Κοραῆ τὰς φλυαρίας ἀκούοντες, οὔτε θεὸν, οὔτε διάβολον, τόσον ταχέως ἀνεπτύχθημεν καὶ τόσας παρασάγγας διετρέξαμεν ἐν τῷ πολιτισμῷ εἰς ἐλάχιστον χρόνον διάστημα, ὥστε κατωρθώσαμεν νὰ ἔχωμεν καὶ γαλλικὸν Βοδβίλλ, καὶ νὰ ἐπιφέρωμεν σκέψεις καὶ κρίσεις ἐπὶ τῆς μουσικῆς τοῦ Ὀφφεμπάχ. Θαυμάζομεν τὴν στάσιν τῆς μιᾶς, καταμαγευόμεθα ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς ἄλλης, καὶ μένομεν κεχηνότες πρὸ τῶν χαριεντισμῶν τοῦ Λαβέρν, καὶ εὐχαριστούμεθα νὰ ἀναγιγνώσκωμεν εἰς τὴν «Ἐφημερίδα», τὴν «Στοάν» καὶ τὸν

Κ Η Π Ο Σ

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΜΑΣ.

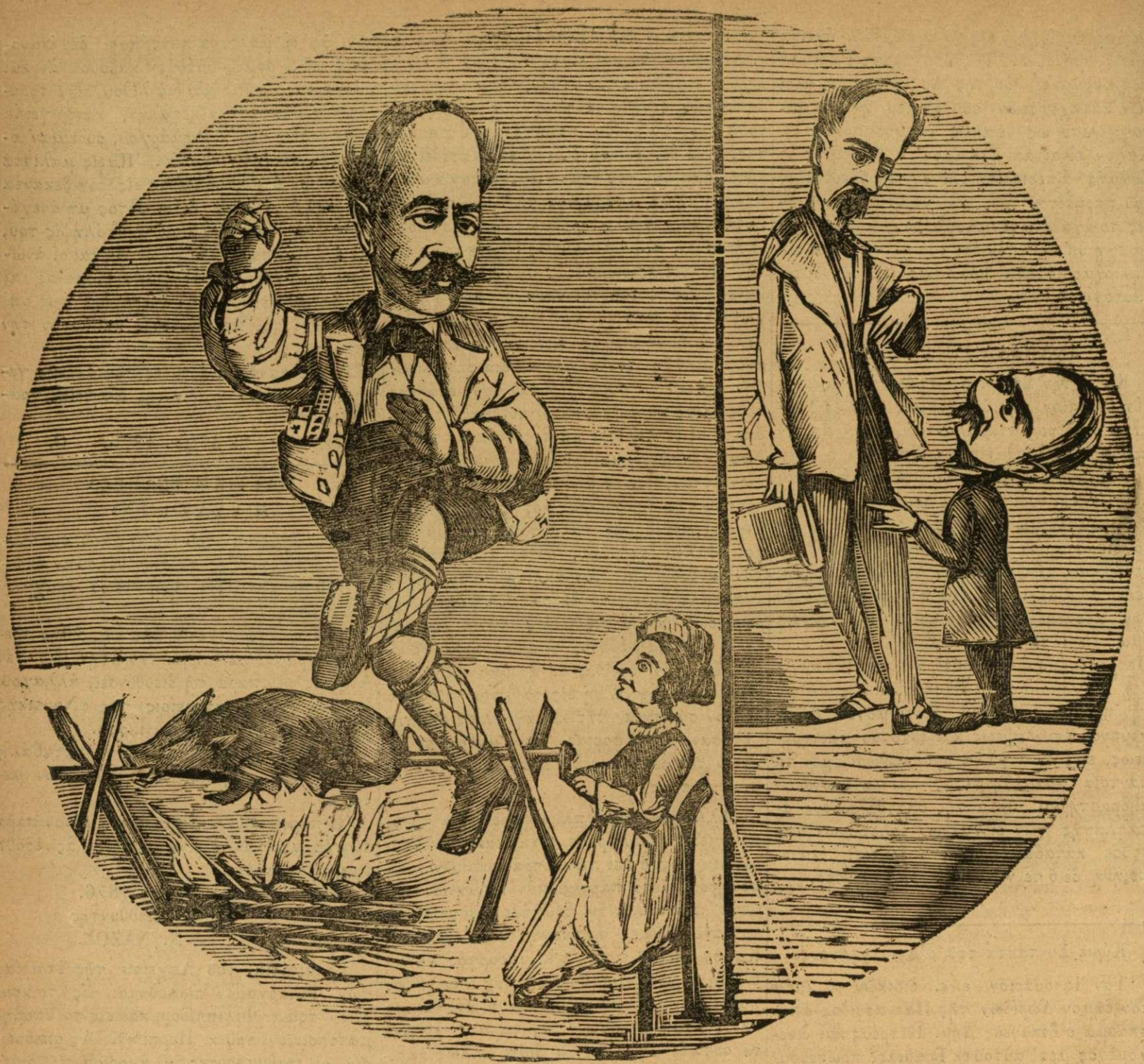
Μιὰ μέρα βγήκα μοναχὸς γιὰ νὰ περιπατήσω
 Κ' ἐπῆρα καὶ λεπτὰ πολλὰ μαζὺ μου νὰ ψωνίσω.
 Εἰς τοῦ Βουγαῖ τὸ εἴμορφο κατάστημα ἐμπήκα
 Καὶ ἐκεῖ μέσα νειαῖς καὶ γρηαῖς καὶ νειοὺς καὶ γέρους βρήκα.
 Ὁ ἕνας ἔπαιρνε πολλὰς γραβάταις καὶ κολλάρα
 Ἡ ἄλλη πάλι μενταλιὸν κ' ὁ ἄλλος μιὰ τσατσάρα.

Τότε ἐπῆρα καὶ ἐγὼ ἕνα ὠραῖο σάλι
 Μία γραβάττα δυὸ δραχμῶν κ' ἕνα μικρὸν μπουκάλι
 Ἀπὸ τὸ λόνια ἀκριθὴ κ' ἕνα λινὸν μανδύλι
 Γιὰ νὰ τὰ δώσω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν καλὴν μου φίλην.
 Τὰ πῆρα καὶ ἔς τὴν φίλην μου πρῶτ', πρῶτ' ἐπέστη,
 Κ' ἐκείνη μοῦ τὰ γύρισε καὶ μοῦ ἔπε ἀδὲν τὰ θέλω.

Τὴν ἔπαθα ὁ φουκαρᾶς... τὸ ὠμορφὸ μου σάλι
 Εἶχε μιὰ τρύπα εἰς τῆς δυὸ μεριαῖς πολὺ μεγάλη
 Καθὼς καὶ τὸ μανδύλι μου, ἀκόμη κ' ἡ γραβάτα,
 Καὶ τὸ μπουκάλι βρώμαγε σὰν μία ψῶφια γάττα.
 Τότε κ' ἐγὼ ὠρῖσθηκα νὰ μὴ ξαναπατήσω
 Εἰς τοῦ Βουγαῖ τὸ μαγαζὶ ποτὲ μου νὰ ψωνίσω.

Καὶ εἰς τοῦ Τσάτσου ἔδωσα τὸ μαγαζὶ μιὰ λίρα,
 Καὶ γάντια μαύρα, κίτρινα καὶ πράσινα ἐπῆρα
 Νὰ τάχω γιὰ τῆς ἀποκρειαῖς εἰς κανένα μπάλο,
 Μὰ μόλις, μόλις ἔκανα ἔς τὰ χέρια νὰ τὰ βάλλω
 Σιγὰ, σιγὰ καὶ ἀπαλὰ κράχ κρὶχ ἐξεσχισθῆκαν
 Καὶ ὄλα, ὄλα ἔς τὴν στιγμὴ κομάτια ἐγίνηκαν.

Κ' εἰς τοῦ Ἀποστολόπουλου τὸ μαγαζὶ ἐπῆγα,
 Καὶ ἐκεῖ πέρα ἄφησα ὄχι λεπτὰ ὀλίγα.
 Ἀπὸ τὸ χέρι τὸ δεξιὸν μονάχος του μὲ παίρνει,
 Καὶ γύρω γύρω σ' ὄλο του τὸ μαγαζὶ μὲ φέρνει.
 Ὅριστε, λέγει, κύριε ἐδῶ... τί ἀγαπάτε;
 Αὐτὴν τὴν τσόχα πάρτετε καὶ νὰ μὲ βλαστημάτε.

ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ.

Ψῆνε, γαμῶ τὴν πίστι σου, μορῆ Πυργιωτοπούλα,
 Καλὰ τὴν γουρνοπούλα . . .
 Ψῆνέ την, μορῆ, γρήγορα, νὰ φάγω, νὰ γλεντίσω,
 Καὶ νὰ χοροπηδήσω.
 Ἄιντε, μορὲ Αὐγερινέ, ἄιντε μορὲ Ἀνδρῖκο,
 Τὸ ἓνα πόδι σήκω,
 Καὶ ἔβγάλ' ἀμέσως τὰ χαρτιά καὶ παίξε τὴν πασσέτα,
 Καὶ τὸν Φραντζέζο τὸν Δεσιε φέρε τον σουφ καὶ νέτα.

Ἐγὼ εἰξεύρω μοναχός . . . κανεὶς δὲν ἔξεύρει ἄλλος,
 Τί ἔχ' ὡς τώρα κάνεις,
 Καὶ πόσο, πόσο ἰδρωσα ὡς ποῦ νὰ πάρ' ὁ Γάλλος
 Τοῦ Πύργου τὸ λιμάνι.
 Μὰ τώρα ποῦ τὸν γέλασα, θὰ τοῦ τὰ φάγω οὔλα,
 Ἐάν λυσσασμένος λύκος.
 Ψῆνε ἔς τὴ σοῦβλα, μορῆ σὺ, καλὰ τὴν γουρνοπούλα
 Νὰ φάῃ ὁ Ἀνδρῖκος.

ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ.

Γιὰ εἰπέ μου, βρὲ Ζαήμη, ἦτανε καιρὸς ἀκόμη
 Νὰ καλέσης τὴν Βουλὴ,
 Δίχως νάχης εἰςὲ τοῦτο καὶ τὴν ἐδικὴν μου γνώμη
 Ποῦ βαρύνει πρὶδ πολύ ;
 Ἦ καὶ σὺ ἀρχίζεις τώρα νὰ μοῦ κάνης τὸ μεγάλο,
 Ζαημάκο μου χρυσέ ;
 Κακομοίρη, κακομοίρη εἰς τὰ χέρια μ' ἂν σέ βάλλω,
 Τρὶς ἀλλοίμονον εἰς σέ.

ΖΑΗΜΗΣ.

Μὰ τί σοῦ ἔκαμα καὶ σκούζεις ; . . σοῦ ἔκαμα κακὸ μεγάλο ;
 Ἐγὼ ἔξεύρεις ὅτι εἶμαι πάντα συντηρητικὸς,
 Καὶ γιὰ τοῦτο, Δεληγιώργη, εἰς τὸν ἓνα κ' εἰς τὸν ἄλλο
 Δὲν ἐπιθυμῶ ποτέ μου γιὰ νὰ φαίνωμαι κακός.
 Κάλεσα τοὺς βουλευτάς μας διὰ νὰ εὐχαριστήσω
 Τὸν καλὸ μου Κομμουνδοῦρο, ἀλλὰ πάλι καὶ ἐσένα,
 Ἀκριβέ μου Δεληγιώργη, γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσω
 Μόνος ἄθιτα ἔς τὴν κόρτα καὶ τοὺς ἔδωξ' ἓνα ἓνα.